

דני קרוון

סיפורו האישי

של הצייר הישראלי

על ביקורו

בשבוע שעבר אצל

חנה מרון

ליד מיטת חוליה

במינכן

ד"ש

מחנה'לה

מאת דני קרוון

ה ביקור שלי אצל חנה'לה מרון היה ביום חמישי לפני שבוע.

בפעם הראשונה רציתי לנסוע אליה תיכף אחרי שנפצעה. אני ידיר קרוב גם שלה וגם של יעקב רכטר, בעלה, איתו אני גם עובד יחד.

הייתי או בסירנצה. צילצלתי אל יעקב, אבל הוא אמר לי: "לא, אל תבוא עכשיו." כשצילצלתי בשבוע שעבר, הוא ביקש מאוד שאבוא. קמתי ובאתי.

רזתה מאור

ח נהייה נמצאת בקומה העליונה של בית החולים, בחדר לא גדול, כולו שלה. מבעד לחלון רואים כנסייה וכמה מ' בתיה של מינכן. השלג עדיין מכסה את הגנות.

חנה'לה שכבה במיטה כשכונסתי, לבושה בתלבושת בית החולים. פניה היה רזים מאוד. ניכר היה בה שעבר עליה סבל רב. יחד עם זה הבעתה היתה רגועה ושלווה. יעקב לא היה אותו רגע בחדר, והוא בדיוק יצא להביא משהו מהעיר.

לאחר ששכבה קצת התרגשות הפגישתה, הסתכלתי סביבי. החדר היה מלא פרחים. על הקיר מומל למיטה תמונות וציורים של הילדים ומכתבים שלהם. הילדים, מסתבר, ידעו הכל מהתחלה, והתנהגו למופת. הב' כור אף התעלה בבית הספר להישגים חד' שים.

במיטה היו מתקנים שונים לחיוק הש רירים. בחדר נמצאו גם טלפון וטרנזיס' טור, ומיטה קטנה נוספת, מלאה ערימות מכתבים. עד לפני שבועיים ישן במיטה הו יעקב. הוא שהה ליד חנה'לה 24 שעות ביממה. עכשיו מחליפה אותו בלילות אחות, והוא ישן במלון ממול לבית החולים.

שבועה מדורי גיהנום

ה יה זה יעקב שהציל בעצם את חייה. ברגע שהוא שמע שאשתו נפצעה, הוא יצא לשדה התעופה, משם הוא צילצל לשותה שלו: "אני משאיר עליך את הילדים", הו' דיץ לו.

כשהוא טס למינכן, הוא דיץ רק שחנה'לה טצועה. מה, איך — לא ידע. כשהגיע לבית החולים, קיבל הלם. היא היתה אז אחרי הניתוח הראשון שלה. היא נאבקה באותו לילה על חייה — ולדיה היתה בסך הכל אחות יחידה.

יעקב הפך את בית החולים על ראשו, הוציק את כל הרופאים. רק אז הפכו הרופ' אים ערים למיקרה המיוחד שבידיהם. למרות כל הסיפול הנפלא, עברה חנה'לה

שבועה מדורי גיהנום, כפי שהבנתי מדבריו של יעקב. כאבים, זריקות, ארבעה ניתוחים, טיפולים בתוך החריד כדי להוציא קריש' דם מתוכו, בנסיון להציל את הרגל. הרוס'

האזהבים

חנה ויעקב רכטו בתצלום מלפני שנה בקירוב. מייד כשנודע על פציעתה של השחקנית במינכן, מיהר בולה לשדה התעופה בלי להי' פרד מאיש, נשאר לידה 24 שעות ביממה — עד שעברה את המשבר ועלתה בדרך להחלמה.

אים הורו גלויות שלולא היתה זאת חנה מרון, היו קוטעים את רגלה מייד לאחר שהובאה לבית החולים. ואכן חנה'לה ויעקב אסירי תודה להם.

מתנות גם מגרמנים

ק עכשיו התחילה חנה'לה להתאושש קצת. היא מאוד נרגשת, וחיה חזק את כל מה שמתרחש בארץ. ערימות מכתבים מגיעות אליה, ביניהם מאנשים שהיא בכלל לא מכירה. רבים מהם חיילים שנפצעו, ה' כותבים אליה כאל שותפת לגורל, מספרים לה על רגשותיהם ומעודדים את רוחה. הרבה מכתבים מגיעים אליה גם מגר' מניה עצמה, מיהודים ומגרמנים כאחד. וגם מתנות. מישהו, זר לה לחלוטין, שלח ארגז אשכוליות מהארץ. אחר שלח ארגז תות' שדה. נהנה מהמתנות בעיקר צוות המחלקה — מה כבר יכולה חנה'לה לעשות עם אר' גי'תות בעצמה?

כשהייתי שם הגיעה צעירה מישראל, ה' ביאה במתנה ספר. היא סיפרה שהאמא שלה למדה עם חנה'לה יחד בכיתה א', והשיעור את הילדה לבקר. לפני שאני הגעתי היה אצלה חיים טוסול, וביום שני צריך היה להגיע רודנסקי. גולדה מאיר טילסנה למסור ד'ש. מנהל הקאמרי שייקה וינברג התגלה כידיד גדול, כאיש הנכון בזמן הנכון. אל'על מביא לה כל יום מכתבים ועיתונים.

ובכך זאת, נוע תנוע

ל י אישיות היה זה הביקור הראשון שלי בגרמניה — ואני מקהה שגם ה' אחרון. תמיד סירבתי לבוא לשם. כשירדתי מהמטוס בשדה התעופה במינכן, הרגשתי כאילו אני על מיגרש'מיסודים של הור' מאטס הנאצי, לנוכח סמל הנשר הגרמני במשרד. משום כך אולי היטבתי לחוש עד כמה חנה'לה מתגעגעת לחזור — לארץ, לביתה, לילדיה.

חנה'לה ויעקב מתכוונים לחזור ארצה בעוד חודש בערך. היא הצטערה קשות, לאחר קטיעת רגלה, על שלא תוכל לגלם יותר את מדיאה. להעניק לה את האינטרסר' טיציה שלה, שנועדה להיות מלאת'תנועה וקצב.

היה זה יעקב שבישר לה שהיא אכן תוכל לנוע, לאחר שהוברר להם שלא יהיה צורך בקטיעה נוספת.

ואם חנה'לה תוכל לנוע — היא תוכל גם לשחק את מדיאה.

לו. בלשו בשטה דוקטורים בתחפוש של לא דוקטורים, ולא דוקטרים שהתחפשו לדוקטורים ולאחיות. היו גם כמה ערפדים סימפטיים, והרבה מאוד חתיכות. לא כמו על הקירות, אלא אמיתיות, בשרודם. בין אלה בלשו בעיקר רוחקיה עצמה, השחקנית אחי אולמן, ליאורה לפידות ומלכת המים שרית דמיר. אה, היה שמה עוד דבר — אוכל לא נורמלי, והרבה שמפניה. עכשיו אתם רואים כמה מגוחך היה לט' עון שפורים איננו הג' אלא מה — יום כיפור זה חגז'

שהספיק כבר לראות את הסרט, הביא איתו עז, והסתובב בחברתה בכל קצווי המועדון. מה שעלה במאנדי'ס ובקיני'ס סכף — ניתן חנימ, ממש באותה שעה, במ' סיבה של רוחקיה ברזין, שנערכה בארבעת החדרים של המתפרה של הבוטיק שלה ביבה.

רוחקיה הזמינה 150 איש, אבל לא כולם הגיעו, רק איזה 250. כל ההמון הזה הצ' סופף והשתולל בין הקירות, שהיו מצופים בחתיכות עירומות מהפלייבוי. למשיכה לא היה נושא, וכל אחד התחפש איך שהתחשק

העובדים לבשו טוניקות קצרות, שלהת' כופף בהן זו ממש סכנה, והסתובבו בין הרוקדים עם כדים מלאים יין, והישקו אותם תוך כדי ריקוד. ואיך רקדו? ממש כמו ברומא. אפילו את הריקודים השקטים. לב' סוף, בתור ששרה, רקדו הכל במעגל, כדי שכולם יוכלו להתחבק עם כולם בבת'אחת. יוליוס קיסר אחד צעק כל הזמן לברוטוס בלי ידיים, ודמויותיהם המטושטשות הת' מזוג עם התמונות האירוטיות מהסרט טר' ריקון שהוקרנו כל העת על הקיר, בצבעים טבעיים ובגודל קינג סייז. הדייל זיל המיר,